

vist Antal Børn. Man gaar ved Uddannelsen i Dvølsesstolen yderst forskellig til Værts, og jeg mener derfor, at det er et Fortrin ved Forslaget, som det nu foreligger her i Folketinget, at det ikke er Ministeriet, der en Gang for alle skal fastslaa, hvorledes den Sag skal ordnes, over det hele, men at det overlades Seminarierne hvert for sig at gøre det under Godkendelse af Ministeriet. Derved bliver man i Stand til at gøre den Flekthed af nye Erfaringer, som det vil være meget heldigt at faa paa dette Omraade. Jeg mener ligesom det ærede Medlem, at man skal være forsigtig, prøve sig frem og ikke mene, at nu ved man en Gang for alle, hvorledes saadanne Dvølsesstoler skulle være indrettede, og derfor straks fra først af sige: Saaledes skal det være, og anderledes maa det ikke være. Nej, man skal ty til den Erfaring eller det pædagogiske Blik, som man mener, at Seminariets Lærerstab og Forstander have inde, ogsaa over for dette Spørgsmaal: hvorledes en Skole bør være indrettet, hvorledes Lærerruddannelsen bør føres igennem. Hvis man ikke mener, at man i det Punkt kan stole paa det samlede Seminarium, Forstanderen med hans Lærerstab, saa har man i det hele taget udtalt en Dødsdom over Seminariet og kan paa intet Punkt stole paa det, fordi det er et Hovedpunkt i det hele, hvorledes man praktisk uddanner Seminarieelever til Lærere. Det forekommer mig, at Følgen af det ærede Medlems Forslag vil blive den, at man forlanger en Prøve i praktisk Færdighed af Seminarieeleverne uden at ville fikse dem, at de saa nogen virkelig Forberedelse, ikke en Gang til den Eksamen, de skulle gaa op til. Man vil komme til at lade Tilfældet der spille samme Rolle, som det hidtil har spillet, og derfor ogsaa afføde et lignende Brøngbillede af en Eksamen, som Eksaminationen i praktisk Færdighed i dette Øjeblik er, og som kan siges at være det modfatte af det, som en Prøve bør være. Hvis derimod Dvølsesstoler indføres, vil det sige, at man bortset fra, hvorledes et Eksamensubfald bliver, giver de unge Mennesker Beslighed til at se, hvorledes en Mønsterstole af en eller anden Art gaar til Værts lige over for Børn, og samtidig giver disse unge Mennesker Beslighed til under dygtige Læreres Vejledning at leve et saadant Samliv med

Børnene i Skolen, at de derigennem høste Erfaringer, der komme dem til gode naar de komme ud i Livet paa egen Haand. Følgen af det ærede Medlems Forslag er i Virkeligheden den, at han i Stedet for en Seminarielev vil give en Lov om Kursus til Forberedelse af Seminarister, at han vil slaa Seminariet ihjel som en paa en Gang teoretisk og praktisk Uddannelsesanstalt og gøre det til et statsautoriseret Kursus, der udelukkende tager den ene Side op af Uddannelsen, men lader den anden fuldstændig ligge. Men nu er noget af det, hvorunder vort Skolevæsen har lidt, netop dette, at man ved Uddannelsen ikke har taget Hensyn til den praktiske Side af Sagen, og den vil man saa nu alligevel slaa en Streg over for at lade Lærerne gaa ud i Livet og der faa Erfaring. Ja, jeg kan være enig i, at man der gør de bedste Erfaringer, men saa maa man ogsaa forlange, at de unge Lærere skulle være uddannede saaledes, at de ere modtagelige for Erfaring, og det kan ske ved en velordnet praktisk Oplæring paa Seminariet. I andre Lande, hvor man har saadanne Dvølsesstoler, er der Tilfredshed dermed. Der foreligger ingen som helst Øtring af Misfornøjelse dermed, ingen Klage fra Forældrene derover, og hvor Forældrene have Valget, foretrakke de i Reglen at sende deres Børn i Seminarieoler fremfor i Kommuneoler, saa at, hvis man overhovedet kan bygge paa Erfaring andet Steds fra, hvad jeg indrømmer, at man kun delvis kan, fordi Undervisningen i de forskellige Lande ikke altid er den samme, saa maa man sige, at Seminariernes Dvølsesstoler have en virkelig Betydning, at Lærerne derigennem faa en højdere Uddannelse, og at Børnene ikke behøve at lide noget derved eller Forældrene at føle Misfornøjelse dermed. Derfor holder jeg paa, at vi skulle prøve dem; vi skulle organisere dem med de bedste Kræfter, der staa til Raadighed. Men vi skulle naturligvis ikke overdrive, saaledes som det forekom mig at baade den ærede Ordsvører og den ærede foregaende Taler overdrev deres Standpunkt, idet de udmalede denne gigantiske Fare, der gennem Censurkommissionen truede, som om man aldrig før paa Skolevæsenets Omraade havde hørt noget, der var af en saadan „Himmelraabenhed“ som dette. Jeg tror, at ved saadanne Overdrivelser naar